

دانشگاه هرمزگان
وزارت آموزش و پرورش
انرژی کل آموزش و پرورش استان هرمزگان
معاونت آموزش و پرورش شهرستان جاب

Third National Conference on Professional Research in Psychology and Counseling

CIVILICA

سومین همایش ملی پژوهش های حرفه ای در روانشناسی و مشاوره "با رویکرد از نگاه معلم"

بررسی رابطه میان بازی و سرگرمی و یادگیری دانش آموزان دوره ابتدایی

پروا صدری

آموزگار دوره ابتدایی، استان زنجان، آموزش و پرورش شهرستان ابهر

parva.sadri۶۴a@Gmail.com

چکیده

بازی فرایندی است که کودک از طریق آن، با جهان پیرامون خود به تعامل می پردازد و شخصیت وی شکل می گیرد. بدین جهت پرداختن به بازی به عنوان وسیله ای برای آموزش و یادگیری اهمیت زیادی دارد. هدف از این مقاله، بررسی نقش بازی در آموزش کودکان و تاثیرات ناشی از آن بر تعلیم و تربیت و یادگیری است. این پژوهش با روش کتابخانه ای انجام گرفته است و به ضرورت انجام بازی، کاربرد بازی در آموزش و بازی های ابتکاری پرداخته شده است. نتایج و یافته ها نشان می دهد که بازی فرصت های مناسبی را برای آموزش و یادگیری پایدار فراهم می کند و محیط پیرامون و دنیای اطراف خود را بهتر می شناسد و در پایان پیشنهادهایی برای چگونگی انجام بازی و بهتر شدن یادگیری ذکر شده است.

واژگان کلیدی: بازی، یادگیری، آموزش، نقش بازی در آموزش

مقدمه

این روزها یادگیری از عوامل مهم تبیین کننده رشد شخصیت به حساب می آید. اصول یادگیری در زمینه های رفاه عمومی، روابط بین المللی، روش های حقوقی و قضایی و از همه مهم تر در آموزش به کار گرفته می شود. یادگیری به عنوان وسیله ای برای ایجاد تغییرات فرهنگی مورد بحث و بررسی قرار می گیرد. (یزدان پناه و همکاران، ۱۳۹۷) یکی از عوامل موثر بر یادگیری و افزایش انگیزه در آموزش استفاده از بازی می باشد. آموزش لذت بخش رویکردی است که در آن دانش آموزان بازی می کنند و آموزش با فعالیت های لذت بخش صورت می گیرد. جان لاک درباره آموزش به کودکان بر خوشایند کردن جریان آموزش تاکید می نماید و بازی و سرگرمی را برای فراگرفتن الفبا و بکاربردن کتاب های داستان برای آموزش خواندن پیشنهاد می کند. (آهنین جگر و همکاران، ۱۳۹۴)

در گذشته های نه چندان دور، کار روزانه مردان و زنان و حتی کودکان پایان ناپذیر به نظر می رسید. کوشش و تلاش جهت ادامه زندگی آنچنان شدید بود که توجه به بازی هدر دادن وقت تلقی می شد. اکنون با پیشرفت های چشم گیر در علم روانشناسی و علوم تربیتی و همچنین استفاده از جنبه های آموزشی و تربیتی بازی، عقیده و نظر عمومی نسبت به این فعالیت انسان تغییر کرده است. (مقدم و ترکمان، ۱۳۸۰) مدت هاست که نقش مهم بازی در کار آموزش کودکان مورد توجه قرار گرفته و به اهمیت آن در رشد، پیشرفت و یادگیری کودکان توجه شده است به اعتقاد مربیان بازی فرصت بسیار خوبی برای یادگیری فراهم می سازد. بچه ها از بازی برای افزایش علم و اطلاعات خود استفاده می کنند. (بوندانکو و ماتوسیک، ۱۳۷۷)

بازی در عین اینکه وسیله سرگرمی است جنبه آموزشی و سازندگی نیز دارد و در برخی موارد اشتغال کودک به بازی بیش از ارزش خواندن کتاب است، کودکان در خلال بازی ها به ویژه بازی های آموزشی، به مفاهیم ذهنی جدیدی دسترسی پیدا می کند و مهارت های بیشتر و بهتری را کسب می نمایند. آنان به کمک بازی تجارب ارزنده ای به دست می آورند. در حین بازی مطالب آموختنی بدون فشار و با میل و رغبت فراگرفته می شود. به همین دلیل برخی از مربیان دست اندرکاران تعلیم و تربیت معتقدند که هرگونه مطالب درسی را باید فقط همراه با بازی به کودک آموخت (اعظمی و جعفری، ۱۳۸۸) مقاله «تاثیر بازی در آموزش و یادگیری کودکان» نوشته صابره آهنین جگر، فائقه جهانگیری و فاطمه پیری اردکانی به این نتیجه رسیده است که بازی عنصر مهمی در رشد بسیاری از مهارت های زندگی است و کودکان از طریق بازی، بهتر می توانند بر محیطشان مسلط شوند. علیرضا جعفری نیز در پژوهش خود با عنوان «تاثیر بازی های آموزشی بر رشد اجتماعی کودکان پیش دبستانی» در نهایت این نتیجه را گرفته است که بازی های آموزشی موجب افزایش رشد اجتماعی کودکان پیش دبستانی می شود. مقاله «بررسی تاثیر بازی در میزان یادگیری درس ریاضی دوره ابتدایی» نوشته جعفر